

शोकाभावेहेतुमाह निर्ममइति मुक्तबंधनः निर्वासनः स्वस्थः स्वरूपप्रतिष्ठः अव्यपेतः देहाद्यनभिमानेन स्वद्वापदप्रच्युतः भूतानां प्रभवाप्ययीपरंब्रह्म ॥ २९ ॥ लोकं आत्मानं अव्ययं निरपायं ॥ ३० ॥ प्रकृतौ विश्वक
र्ष्यौ विकारे धर्मा धर्मफलयोः सुखदुःखयोः समद्वेषारमहंनपश्यामि यश्च न मायेनेमेव आचरति पुत्रमित्रादिरालीयस्त्वं च न पश्यामि ॥ ३१ ॥ ऊर्ध्वस्वर्गं अवाक्पातालं तिर्यक् मर्त्यलोकं न कामये कचिक्का
ले तत्र हेतुर्न हीति ज्ञेये विद्वानेकं कर्म पाठांतरे शर्मवानविद्यते इति न हि किं नु ज्ञाने एव न विद्यते इति योजना विज्ञाने बुद्धौ ज्ञाने चिदालानि आत्मनो धर्मा धर्मतत्फलाश्रयत्वाभावाद्दहनं किमपि कामये इत्यर्थः ॥ ३२ ॥

निर्ममो निरहंकारो निराशीर्मुक्तबंधनः ॥ स्वस्थो व्यपेतः पश्यामि भूतानां प्रभवाप्ययौ ॥ २९ ॥ कृतप्रज्ञस्य दांतस्य विद्वणस्य निराशिः ॥ नायासो विद्यते श
क्रपश्यतो लोकमव्ययं ॥ ३० ॥ प्रकृतौ च विकारे च न मे प्रीतिर्न च द्वेषे ॥ द्वेषारं च न पश्यामि यो माममयममायते ॥ ३१ ॥ नोर्ध्वनावाङ्मुक्तिर्यक् न क्वचिच्छुक्रकाम
ये ॥ न हि ज्ञेयेन विज्ञानेन ज्ञानेन कर्म विद्यते ॥ ३२ ॥ शक्र उवाच येनैषालभ्यते प्रज्ञायेन शांतिरवाप्यते ॥ प्रब्रूहि तमुपायं मे सम्यक् प्रह्लादपृच्छतः ॥ ३३ ॥
प्रह्लाद उवाच आर्जवेना प्रसादेन प्रसादेनात्मवत्तया ॥ दृढशुश्रूषया शक्रपुरुषो लभते महत् ॥ ३४ ॥ स्वभावाद्ब्रह्मते प्रज्ञां शांतिमेति स्वभावतः ॥ स्वभावादेव त
त्सर्वं यत्किंचिदनुपश्यसि ॥ ३५ ॥ इत्युक्तौ दैत्यपतिना शक्रो विस्मयमागमत् ॥ प्रीतिमांश्च तदाराजं स्तद्वाक्यं प्रत्यपूजयत् ॥ ३६ ॥ स तदा भ्यर्च्य दैत्यैर्द्रवैर्त्रैलोक्यपति
रीश्वरः ॥ असुरेन्द्रमुपामंभ्यजगाम स्वं निवेशनं ॥ ३७ ॥ इति श्रीमहाभारते शांति ० मोक्ष ० शक्रप्रह्लादसंवादे नाम द्वाविंशत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २२ ॥
युधिष्ठिर उवाच ययाबुद्ध्या महीपालो भ्रष्टश्रीर्विचरेन्महीं ॥ कालदंडविनिष्पिष्टस्तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ १ ॥ भीष्म उवाच अत्राप्युदाहरंती ममिति हा
सं पुरातनं ॥ वासवस्य च संवादं बलैर्वैरोचनस्य च ॥ २ ॥ पितामहमुपागम्य प्रणिपत्य कृतांजलिः ॥ सर्वानि वासुरान्जित्वा बलिं प्रच्छवांसवः ॥ ३ ॥ यस्य स्मद
दत्तावित्तं न कदाचन हीयते ॥ तं बालिनाधिगच्छामि ब्रह्मन्नाचक्ष्वमे बलि ॥ ४ ॥ स वायुर्वरुणश्चैव सरविः स च चंद्रमाः ॥ सोऽग्निरपि भूतानि जलं च स भवत्युत
॥ ५ ॥ तं बालिनाधिगच्छामि ब्रह्मन्नाचक्ष्वमे बलि ॥ स एव ह्यस्तमयते स स्म विद्योते ते दिशः ॥ ६ ॥

प्रज्ञाज्ञानं शांतिस्तरुफलं ॥ ३३ ॥ प्रसादेन बुद्धेर्नर्मल्येन आत्मवत्तया जिनेन्द्रियतया महत् मोक्षं ॥ ३४ ॥ अनात्मनः कर्तृत्वमुपपाद्योपसंहरति स्वभावादेवेति विद्याविद्यामुक्तिश्च मायिक्येवेत्यर्थः यथोक्तं श्रीम
द्भागवते विद्याविद्येयमतनू विरुध्युद्धवशरीरिणां मोक्षबंधकरी आद्ये मायया मे विनिर्मिते इति मम माया विनः ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ इति शांति ० नै ० भा ० द्वाविंशत्यधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २२ ॥
इंद्रियनिषहो हं कर्तृत्वाभिमानमत्यागश्चकार्य इत्यध्यायद्वये मोक्षासंपदां चाचल्यात् तत्त्वामिनाशयोर्हर्षो कौनकर्तव्या बित्याख्यायिका मुखेनाध्यायत्रयेणाह ययाबुद्ध्येत्यादिना कालदंडविनिष्पिष्टो विप
द्रुस्तः ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ स्ववीर्यव्यापनाय बलिस्तौति यस्येत्यादिना ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥